

”Far i klemme”

– talen fra receptionen i Antikvariat Obscurum i Herning.

Hvor skal jeg begynde fortællingen om bogen ”Far i klemme”?

Jeg begynder min fortælling i august 2015.

Det var, som nu, en solskinsdag – jeg befandt mig i Herning Gågade udenfor biblioteket.

Der var udsalg af gamle bøger fra bibliotekets kælder og salget gik til et velgørende formål, som jeg ikke kan huske, hvad var.

Jeg samlede to bæreposer med bøger og gik hen til en af sælgerne.

Sælgeren sagde ”Hej Bruno” – og han ved ikke hvor meget det varmede lige præcis den dag.

Sagen var den, at jeg var på udgang fra psykiatrisk afdeling i Herning, hvor jeg for anden gang var indlagt med depression som følge af langvarigt systemovergreb.

Jeg var holdt op med at sove om natten og kunne slet ikke hænge sammen. Jeg kom ind og blev pandet ned med sovemedicin – og vejen tilbage til et nogenlunde acceptabelt liv kunne begynde.

Sælgeren var i øvrigt den journalist, der i 2007 skrev hovedhistorien i Herning Folkeblad under overskriften ”Far må kun vinke til sine børn”.

Tænk – bare et ”Hej Bruno” kunne løfte den dag.

---

Jeg starter dette sted for at fortælle, at overgreb og i dette tilfælde systemovergreb har langtrækkende og fatale følger – for dem, det går udover.

Det er ikke en gratis omgang – og jeg tvivler på, at alle embedsmænd og fagfolk er klar over følgerne og skaderne.

HVIS de kender følgerne og skaderne, bliver det først rigtigt modbydeligt at tænke på.

---

Jeg starter også dette sted, fordi det er SÅ vigtigt, at der er nogen, der vil kendes ved én – og tror på én.

Når man bliver udsat for overgreb, er noget af det værste mistænkeliggørelse og manglende tillid fra omverdenen.

Jeg har hele vejen igennem min proces været heldig med at min familie, netværk og civilsamfundet har mødt mig med både tro og tillid.

Langt fra alle er så heldige.

---

Omkostningerne er store – både de menneskelige og de økonomiske af slagsen.

Jeg har ikke evner for at regne ud, hvad de mange års mareridt har kostet statskassen – men måske kan regnedrengene i finansministeriet lave det regnestykke for mig.

Det kunne da være en interessant ting, hvis Cepos en dag kastede sig ud i noget meningsfuldt arbejde, som for eksempel at regne ud, hvad det koster statskassen, når statsmagten kanøfler en borger – ja, både de store og de små borgere.

---

”Far i klemme” kunne lige så godt være skrevet af en mor.

Jeg kender mange skæbner, der ligner min – langt de fleste af dem er kvinder – mødre.

Derfor melder jeg mig fuldt og helt ind i kampen for at beskytte voldsramte og systemramte kvinder.

Og allermest kaster jeg mig ud i kampen for at beskytte voldsramte og systemramte børn.

Kommuner og statsforvaltninger begår dagligt overgreb på børn i Danmark.

Det kan vi ikke være tjent med.

Det er i dette lys min bog skal ses.

---

MEN – én ting er sikkert!

”Far i klemme” kunne ALDRIG være udsprunget af Foreningen Far.

Den forening og dens politik står konstant i modsætning til voldsramte og systemramte kvinder og børn – og i sagens natur i modsætning til fædre som mig!

At Foreningen Far allerede forud for udgivelsen af bogen ”Far i klemme” har truet mig med bål og brand, tager jeg kun som et duelighedstegn til min spejderuniform.

Jeg taler FOR barnets ret til trivsel og beskyttelse – det kan Foreningen Far ikke lide, og det faktum fortæller egentlig alt om den forenings holdninger og virke.

Forening Far har været – og ER i dag – ødelæggende for børn.

---

Den 27. marts blev der indgået en politisk aftale på skilsmisseområdet.

Overskriften for denne aftale er ”Barnets ret til trivsel og beskyttelse”.

DEN overskrift kan jeg kun støtte.

Det KAN være et gennembrud.

MEN – og der er et stort MEN!

Nu sidder de så i børne- og socialministeriet og arbejder på at udforme lovteksten, der skal afspejle den politiske aftale.

Og – jeg er IKKE ubetinget tryk ved det ministerium.

Jeg føler mig ikke overbevist om, at ALLE medarbejdere i dette ministerium i denne proces arbejder loyalt for folkestyret.

Derfor foregår den politiske kamp endnu mere nu, end mens forhandlingerne foregik i folketingets socialudvalg.

Politikerne har gjort deres arbejde, men det arbejde KAN være fuldstændig spildt.

Børne- og socialministeriet kan sagtens finde ud af at udforme lovteksten på en måde så det får den stik modsatte effekt, som overskriften i den politiske aftale:

”Barnets ret til trivsel og beskyttelse”.

Én ting er sikkert!

Jeg vil holde et vågent øje med den lovtekst, som bliver fremsendt til folketinget for endelig vedtagelse fra ministeriet. Det samme håber jeg, at folketingets socialudvalg vil gøre.

Egentlig er det begrædeligt, at det er de samme fumlefingre, der skal udforme den nye lovtekst – som sidder med hovedansvaret for den systemvold mange børn har oplevet i det gamle system.

De embedsmænd er ikke valgt – ingen ved, hvem de er – og vi kan som borgere ikke stille dem til ansvar eller regnskab, når de laver noget makværk til skade for vores børn.

DET er et demokratisk problem!

---

Efter sommerferien skal der foretages et såkaldt EFTERSYN af anbringelsesområdet.

Åh, hvor jeg dog hader det ord – EFTERSYN.

Det er så bekvemt og uforpligtende at bruge det ord af en minister – i dette tilfælde Børne- og socialminister Mai Mercado.

NEJ – der er IKKE brug for et EFTERSYN af anbringelsesområdet.

Der er brug for en total omvæltning af hele det system, der tager beslutninger om anbringelse af børn udenfor hjemmet.

Sagerne er over en bred kam er smækfyldt med fejl og lovbrud.

Sagerne bugner med eksempler på magtfuldkommenhed og embedsvælde – helt ned i de små detaljer.

Joy Mogensen, der er formand for Socialudvalget i kommunernes Landsforening og borgmester i Roskilde Kommune skrev den 15. maj på Altinget, at der ”sørme da ikke er kaos hos kommunerne”.

Jeg må sige, at det er en frisk kommentar, når fejlprocenten ligger langt over 60% på landsplan – ja Københavns Kommune ligger på 100%.

Og NEJ, det er ikke udelukkende et spørgsmål om manglende ressourcer i forvaltningen. Det er OGSÅ et spørgsmål om inkompetence og navnlig en syg forvaltningskultur, der er udstukket på ledelsesgangene i kommunerne.

Så EFTERSYN – nej tak!

OMVÆLTNING – ja tak!

---

MEDIERNES rolle i hele det politiske spil om skilsmisellovgivningen, er et kapitel for sig.

Navnlig TV2 og Radio24syv har igennem flere år opført sig som mikrofonholdere og nyttige idioter for Foreningen Fars propaganda.

Jeg har stadigvæk til gode at opleve en behjertet journalist fra disse medier stille kritiske spørgsmål til den forening og navnlig Foreningen Fars formand, Jesper Lohse.

Hvorfor er der ingen i de store medier, der gør sig den ulejlighed at faktatjekke og forholde sig bare en lille smule kildekritisk, når det gælder udsagn fra Foreningen Far?

God gammeldags kritisk journalistik er i høj grad en mangelvare – især, når det gælder Foreningen Far.

---

Specielt er de store mediers behandling ofte forkvaklet, når det drejer sig om at levere historier om kvinder og mødre, der flygter fra det danske system – for at beskytte deres børn imod systemet!

Snart sagt ingen kritisk journalist stiller spørgsmålet: Gad vide, hvad de flygter fra?

Til det vil jeg sige:

Hvis disse kvinder bare tilnærmelsesvis har oplevet de samme ting, som jeg har oplevet sammen med mine børn, så forstår jeg fuldt og helt, at de tager flugten ud af landet!

Jeg flygtede selv til Jylland – men det var ikke langt nok væk!

---

Jeg håber, at jeg med udgivelsen af ”Far i klemme” kan være med til at åbne PANDORAS ÆSKE!

Jeg håber, at bogen vil blive læst – også i en bredere kreds – både i civilsamfundet og i systemet.

MEN – én ting føler jeg mig sikker på.

Det er civilsamfundet, der skal tage affære.

Systemet gør det ikke selv!

Tak!

Bruno Skibbild Christensen